

Homilie 2de zondag in de Veertigdagentijd – Vincent Duyck

3 - 4 maart 2012

Vrienden, ik weet niet of er van jullie zijn die vorige week de uitreiking van de Oscars wat gevolgd hebben? Je weet wel, die prijzen, die gouden beeldjes die ze jaarlijks uitreiken voor de beste film, beste acteur en actrice enz. ... Als je dat een beetje gevolgd hebt, dan weet je wellicht ook welke film er dit jaar gewonnen heeft?

Een heel curieuze film: the Artist. Waarom is hij zo bijzonder? Het is een stomme film. Niet in de betekenis dat het een onnozele film is maar wel dat hij in het zwart-wit gedraaid is en dat er weinig of geen gesprek in voorkomt. Hij sluit een beetje aan bij de allereerste films uit de geschiedenis waarbij er enkel muziek gespeeld werd maar geen stemmen klonken.

Nu was ik eigenlijk wel wat nieuwsgierig naar hoe die film er zou uitzien. Ik heb dus even de trailer, het reclamefilmpje op het internet bekeken. En ik moet zeggen: het oogt indrukwekkend, ik ga die film zeker eens bekijken. Er wordt dus bijna geen woord in gesproken en toch kan je perfect heel het verhaal volgen. En hoe komt dat? Heel eenvoudig: je kan het allemaal zien. De acteurs vertellen zonder woorden wat ze bedoelen. Ze stralen het gewoon uit.

Van stralen gesproken, vrienden, daarmee zitten we eigenlijk in het hart van het evangelie van dit weekend. Marcus vertelt ons daar over dat vreemde avontuur van Jezus met zijn leerlingen op die berg. Een verhaal dat vertelt hoe Jezus op die berg plots beginnen te stralen en zijn kleren sneeuwwit worden. Witter dan wit, het is bijna een Dash-reclame...

Maar er wordt ook bij gezegd dat Jezus op dat moment omringd wordt door Mozes en Elia. En Marcus vertelt dat die drie druk met elkaar in gesprek zijn. Nu is het wel heel curieus dat hij dat zegt, want wij – en blijkbaar ook die leerlingen van Jezus – horen daar geen woord van. Het is een beetje zoals in the Artist: beeld zonder klank. Marcus vertelt dus met geen woord wat ze daar allemaal besproken hebben. En volgens het verhaal moet het nochtans bijzonder indrukwekkend geweest zijn want even later klinkt de stem van God zelf die zegt: "Dit is mijn geliefde zoon" en zijn de leerlingen volledig van hun melk. Ze voelen dat moment als iets heel bijzonder aan en willen dus op die berg blijven. Maar Jezus maakt zijn reputatie van 'tegendraads manneke' helemaal waar, want hij pakt ze weer mee naar beneden. En onderweg vertelt hij nog even langs zijn neus weg dat ze hier beter niks over zeggen want dat hij eerst moet kunnen opstaan uit de doden. Opstaan uit de doden... Ik denk dat de leerlingen die nacht niet goed gaan geslapen hebben...

Maar goed, vrienden, zo'n vreemd verhaal, zeg maar een evangelie met veel beeld en weinig klank, wat moeten wij daarmee? Zit er daar iets in dat ons nog iets kan vertellen over ons eigen leven? Om op die vraag te antwoorden, moeten we

misschien eerst eventjes inzoomen op die twee figuren die rond Jezus verschijnen: Mozes en Elia. Over Mozes hoor je in de Joodse traditie dat hij wel iets met bergen had: op de Sinaï kreeg hij de tien geboden van God en jaren later stond hij op de Nebo. De berg die uitkeek over het beloofde land. Daar kreeg hij te horen dat hij dat land niet zou binnengaan, dat hij zou sterven en dat Jozua zijn taak zou overnemen.

Elia, die andere grote profeet stond op het keerpunt van zijn leven ook op een berg: op de Horeb. En daar kreeg hij van God te horen dat hij op zoek moest naar Elisa, de profeet die hem zou opvolgen.

Zou het kunnen vrienden, dat Jezus in het evangelie van vandaag, ook met zijn 'opvolgers' op een berg staat, zijn leerlingen? Dat hij aanvoelt dat dat groot liefdesverhaal van God met de mensen ook zijn leven zal overstijgen? Zou het kunnen dat het gesprek met Mozes en Elia daarover ging? Over opvolging, over de vraag hoe dat liefdeslicht van God zelf zou kunnen blijven stralen in de wereld?

Als dat het onderwerp van hun gesprek geweest is, vrienden, dat denk ik dat het voor ons een héél actueel verhaal is. Want als je op vandaag meewerkt binnen de parochie, binnen de kerk tout court dan is dat eigenlijk de vraag die altijd en overal klinkt. Hoe zal dat verder gaan, is er nog opvolging? Of meestal wordt het nog op een andere manier gezegd: waarom zit er geen jong volk meer?

We zien allemaal dat er weinig of geen opvolging komt in onze teams, catechistengroepen en werkgroepen. Het lijkt wel of de kerk stillekesaan met pensioen aan het gaan is want – wat kort door de bocht - het grootste deel van de betrokken mensen is op pensioen of begint het te naderen. Zouden wij vandaag met onze geloofsgemeenschap ook op de berg van de opvolging staan? Met dezelfde twijfels van Mozes, Elia en Jezus, namelijk: "Hoe kan ons geloofsverhaal ooit verder gaan?"

Wel vrienden, we krijgen vandaag op die vraag een heel duidelijk antwoord. Jezus hangt er nochtans geen grote woorden aan. Het verhaal vertelt enkel dat hij begint te stralen, er staat letterlijk: voor hun ogen verandert hij van gedaante. Anders gezegd, het wordt daar al even heel zichtbaar wie hij echt is. Voor de lezers die niet meteen mee zijn, voegt Marcus daarom nog die stem van God toe: "Hij is mijn geliefde zoon." Jezus verandert van gedaante, je zou kunnen zeggen: hij plooit zich binnenste buiten. Zijn diepste binnenkant, een binnenkant die glanst van liefde voor en vertrouwen in de mensen wordt stralend zichtbaar.

Misschien, vrienden, wordt het tijd dat onze geloofsgemeenschap, onze kerk ook van gedaante durft veranderen. Misschien is er in de laatste jaren zoveel energie gestopt in onze buitenkant (nl. wat we allemaal doen, hoe onze vieringen eruit zien, hoe onze parochies gestructureerd zijn, hoe we het dalend aantal priesters zullen opvangen) dat we onze binnenkant vergeten zijn. Of op zijn scherpst gezegd: waar kunnen mensen, waar kunnen jongeren nog echt ervaren dat liefde de diepste grond van ons verhaal is? Dat dat geen mooi verhaaltje is waar je enkel kan over dromen. Dat die

goddelijke liefdesstroom – waarop er geen houdbaarheidsdatum staat – dat dat het enige is dat voor ons echt van tel is?

Vandaag, vrienden, worden we met dezelfde vraag die in de oren van de leerlingen klinkt van de berg gestuurd. “Wat betekent dat, opstaan uit de doden?” Wat betekent het voor ons dat we de dood van structuren en gewoonten, van een bepaald kerkbeeld, van angst voor bevraging en verandering achter ons laten? Het is een vraag waarmee we wellicht nog even op weg zullen moeten gaan. Maar het is een vraag die ons alleszins in de juiste richting wijst. De richting van toekomst, van stralend nieuw leven, van mensen die opnieuw ontdekt hebben wat het echt betekent om een geliefde zoon, een geliefde dochter te zijn. Amen.

Bij de lezingen: Genesis 22,1-2.9a.10-13.15-18 en Marcus 9,2-10